

A Pécsi Ítéltábla Pécssett, a 2019. évi április hó 30. napján megtartott nyilvános tárgyalás alapján meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság a személyi szabadság megsértésének büntette és más bűncselekmények miatt **vádlott** ellen indított büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék 15.B.489/2017/36/I. számú ítéletét a következők szerint változtatja meg:

A vádlott testi épség elleni cselekményét a Btk. 164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdése szerint büntetendő testi sértés büntettének minősíti.

A szabadságvesztés mértékét 1 (egy) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

A szabadságvesztés végrehajtását 3 (három) évi próbaidőre felfüggeszti, egyben a közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását mellőzi.

A feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezést a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén kell alkalmazni.

A Bj.I.233/2016. szám alatt nyilvántartott 3 db CD-lemezt **sértett1** örökösének rendeli kiadni.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült 35.580 (harmincötezer-ötszáznyolcvan) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Indokolás

A Kaposvári Törvényszék a 2018. szeptember 10. napján kihirdetett 15.B.489/2017/36/I. számú ítéletével vádlottbüntetőjogi felelősségét a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (8) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntettének kísérletében, a Btk. 222.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdés a) pontjának I. fordulata szerint minősülő zaklatás vétségében, valamint a Btk. 222.§ (1) bekezdésében meghatározott zaklatás vétségében állapította meg. Ezért halmazati büntetésül 3 év szabadságvesztésre, 5 év közúti járművezetéstől eltiltásra, valamint 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben, míg a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a szabadságvesztés kétharmad részének kitöltését követő napban határozta

meg. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről, továbbá az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről is.

A törvényszék ítélete ellen az ügyész az ítélet súlyosítása: a I./ pont vonatkozásában eltérő tényállás megállapítása és a cselekmény Btk. 160.§ (1) bekezdésében meghatározott emberölés büntettének kísérlete szerinti minősítése, egyebekben pedig hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása végett fellebbezett.

A vádlott elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése érdekében, míg védője a 2 rb. zaklatás vétsége vonatkozásában felmentés, valamint az I./ tényállási pontban írt cselekmény testi sértés büntettének kísérlete helyett a Btk. 235.§ (1) bekezdésében meghatározott közúti baleset okozásának vétsége szerinti minősítése és a büntetés enyhítése céljából jelentett be jogorvoslatot.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában bizonyítás felvételét: az igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítését, valamint tárgyalás kitűzését indítványozta. A kiegészített szakértői vélemény ismeretében az ügyészség a testi sértés büntettének kísérleteként értékelt cselekmény Btk. 160.§ (1) bekezdésében meghatározott emberölés büntette kísérleteként történő minősítésére, valamint hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabására tett indítványt.

A tárgyaláson a vádlott és a védő jogorvoslati nyilatkozatukkal megegyező tartalommal szólaltak fel.

Az elsőfokú bírósági eljárás alatt, 2018. július 1-jén hatályba lépett a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.), melynek rendelkezéseit a Be. 868.§ (1) bekezdése értelmében - bizonyos kivételekkel - a hatálybalépésekor folyamatban lévő eljárásokban is alkalmazni kell. A Be. 870.§ (1) bekezdése alapján a törvény hatálybalépésekor folyamatban lévő büntetőeljárásban az ezt megelőzően, a korábbi jogszabály szerint végzett eljárási cselekmény akkor is érvényes, ha ezt a Be. másként szabályozza.

Ennek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletét a Be. 590.§ (1) bekezdése alapján a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül, mely a Be. 590.§ (2) bekezdése értelmében kiterjedt az ítélet megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására és az intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezésekre, az indokolás helyességére és az eljárási szabályok megtartására, illetve - a Be. 590.§ (7) bekezdése szerint hivatalból - az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekre is.

Ennek során észlelte az ítéletábla, hogy a törvényszék ítélete a Be. 592.§ (2) bekezdésének c) pontja értelmében részben megalapozatlan, mivel az ítélet bizonyos ténymegállapításaira az ügyiratokban nincs adat. Az ítélet 5. oldal első bekezdésének utolsó mondata szerint: „A sérülések életveszélyt nem okoztak közvetett formában sem, ugyanakkor megvolt a reális lehetősége annak, hogy életveszélyes sérülés alakuljon ki, súlyosabb sérülés elmaradása csak a véletlennek köszönhető.” Ennek a megállapításnak nincs ténybeli alapja.

Erre figyelemmel - egyetértve a fellebbviteli főügyészségi indítványban foglaltakkal - a Be. 594.§ (1) bekezdése alapján az igazságügyi orvosszakértőt a szakvéleménye kiegészítésére hívta fel.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a Be. 593.§ (1) bekezdésének a) pontjára figyelemmel a kiegészített orvosszakértői vélemény alapján az alábbiak szerint helyesbítette:

Mellőzte a másodfokú bíróság az ítélet 5. oldal első bekezdésének utolsó mondatát, és a következőket állapítja meg: „A sértettnek szabályos üléspozíció mellett, a biztonsági heveder és légszák együttes megléte esetén valószínűsíthetően csak könnyű sérülése keletkezett volna. A súlyos sérülés keletkezése annak tudható be, hogy az ütközés bekövetkezésekor rendellenes testhelyzetben volt. Ugyanakkor nem állt fenn annak reális lehetősége, hogy a villanyoszlophoz történő ütközés következtében életveszélyes, vagy halálos eredménnyel járó sérüléseket szenvedjen. Ilyen jellegű sérülések nagyobb menet-, illetve ütközési sebesség esetén következhetnek volna be.”

Kiegészítette emellett a másodfokú bíróság a tényállást azzal, hogy **sértett1** és sértett 4sértettek a 2018. évi október hó 21. napján elhaláloztak.

Az ekként kiegészített, illetve helyesbített tényállás immár mentes a Be. 592.§ (2) bekezdésében felsorolt megalapozatlansági hibáktól és hiányosságoktól, így az teljesen felderített, hiánytalan, iratellenes megállapítást vagy téves ténybeli következtetést nem tartalmaz; az a vádlott védekezésével szemben álló részében is a bizonyítékok indokolt és okszerű mérlegelésén alapul. Így az a Be. 593.§ (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Helytállóan hivatkozott az elsőfokú bíróság a tényállás I./ pontja kapcsán arra, hogy a vádlott védekezését **sértett1** sértettnek az eljárás során végig következetes, a vád tárgyává tett cselekmény lényegét tekintve ellentmondásoktól mentes vallomása teljes egészében cáfolta.

E sértetti nyilatkozatot - a vádlotti védekezéssel szemben - mindenben alátámasztották egyéb érdekelt 2és sértett 4sértett vallomásai, akik megerősítették, hogy a vádlott a balesetet követően megkísérelte rábeszélni **sértett1** sértettet arra, hogy a balesettel kapcsolatos hatósági eljárásban olyan tartalmú vallomást tegyen, mely szerint csupán véletlen baleset történt. Ez utóbbi is arra utal, hogy valójában nem véletlen ütközésről, hanem szándékosan okozott balesetről volt szó.

Ez utóbbit megerősítették kívülálló tanúk, **tanú1** és **tanú2** vallomásai, továbbá sértett 4sértett vádlottal történt telefonbeszélgetéséről készített hangfelvétele, valamint a véletlen baleset lehetőségét kategorikusan kizáró igazságügyi műszaki szakértői vélemény.

Az ítéleti tényállás II./ és III./ pontjaiban rögzített cselekmények esetében az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor a tényállást **sértett1** és sértett 4sértettek vallomásaira alapította. A sértettek előadását megfelelően alátámasztották **tanú3** és tanú4tanúk vallomásai, melyekből kétséget kizáróan lehetett következtetést levonni arra, hogy a vádlott mind sértett 4, mind **sértett1** sértettet ok nélkül hívogatta.

A megállapított tényállásból a törvényszék helyesen következtetett a vádlott büntetőjogi felelősségére, következtésképpen a felmentés végett bejelentett fellebbezések nem voltak megalapozottak.

A cselekmények minősítése azonban csak részben felelt meg a büntető anyagi jogszabályoknak.

A tényállás II./ és III./ pontjával kapcsolatosan vád tárgyává tett cselekmények minősítésével a másodfokú bíróság egyetértett.

Ami a tényállás I./ pontjában foglalt cselekmény minősítését illeti, a másodfokú bíróság nem osztotta az elsőfokú bíróság erre vonatkozó álláspontját.

A cselekmény kapcsán mindenekelőtt abban kellett állást foglalni, hogy az a közlekedési bűncselekmények vagy az élet- és testi épség elleni bűncselekmények körébe tartozó tényállást valósított-e meg.

A baleset előzményeiből, a járművezetés közben a sértettel szemben alkalmazott erőszakból, továbbá a vádlott és a sértett között lezajlott veszekedésből, a villanyoszlopnak történő szándékos nekihajtasból kizárólag arra lehetett következtetést levonni, hogy a vádlott szándéka a sértett testi épségének sértésére irányult.

A törvényszéknek ezzel kapcsolatban a 3/2013. számú Büntető jogegységi határozatra hivatkozással kifejtett álláspontjával az ítélet tábla mindenben egyetértett.

A másodfokú eljárásban ezzel kapcsolatban változást az jelentett, hogy az igazságügyi orvosszakértői vélemény kiegészítése alapján megnyugtatóan állást lehetett foglalni abban, hogy a vádlott által előidézett baleset folytán sem halálos, sem életveszélyes sérülés kialakulásával nem kellett számolni. Emiatt a vádlott tudatában - egyetértve a szakértői véleményben foglaltakkal, különösen a haladási sebesség megválasztására figyelemmel - nem kellett felmerülnie annak, hogy a sértett halálos sérülést szenvedhet.

Mindezekre tekintettel csupán a vádlott testi sértés okozására irányuló szándékára vonható megalapozott következtetés, legalább eshetőleges ölési szándékára nem lehet megalapozottan következtetni.

A másodfokú bíróság álláspontja ezért a cselekmény minősítésénél a ténylegesen bekövetkezett eredményt, a nyolc napon túl gyógyuló, súlyos sérülést kell és lehet alapul venni. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a tényállás I./ pontjában a vádlott terhére rótt cselekményt a Btk. 164.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (3) bekezdése szerint minősülő testi sértés büntettének minősítette.

Erre figyelemmel a cselekmény eltérő minősítése érdekében bejelentett jogorvoslati kérelmek sem voltak megalapozottak.

A cselekmény minősítésének megváltoztatása kihatással volt a büntetési keretekre is. A Btk. 164.§ (3) bekezdésében meghatározott testi sértés büntettének elkövetőjével szemben a törvény három hónaptól három évig terjedő szabadságvesztés kiszabását teszi lehetővé, a Btk. 222.§ (1) bekezdésében meghatározott cselekmény elkövetőjét egy évig terjedő szabadságvesztéssel, míg a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő cselekményt kettő évig terjedő szabadságvesztéssel rendeli büntetni.

A fentiekre tekintettel a vádlottal szemben - figyelemmel a Btk. 81.§ (3) bekezdésére is - kiszabható halmazati büntetés három hónaptól négy év hat hónapot elérő szabadságvesztés lehet, melynek a Btk. 80.§ (2) bekezdése szerinti középértéke egy év tíz hónap és tizenöt napi szabadságvesztés.

A kiszabható büntetési tételkeret változására figyelemmel indokolt volt a bűnösségi körülmények ismételt számbavétele.

A vádlott terhére nem a bűnhalmazatot, hanem - helyesen - azt kellett súlyosító tényezőként értékelni, hogy a halmazatban álló bűncselekmények száma a kettőt meghaladta.

Elmulasztotta az elsőfokú bíróság súlyosítóként értékelni a testi épség elleni bűncselekmény elkövetése kapcsán a többszörös és durva KRESZ-szabályszegést. A cselekmény tárgyi súlyát ugyanis nagymértékben emeli az a körülmény, hogy a vádlott a közlekedés szabályait semmibe véve veszélyeztette a mellette ülő sértett testi épségét, továbbá a közlekedés más résztvevőinek biztonságát.

Az enyhítő körülmények köréből a minősítés megváltozására tekintettel mellőzni kellett a cselekmény kísérleti szakban maradására vonatkozó utalást.

Ugyanakkor egyetértett az ítélőtábla a törvényszékkel abban, hogy a vádlott életkorára figyelemmel büntetlen előéletét, továbbá az elkövetés óta eltelt hosszabb időt igen hangsúlyos enyhítő körülményként kellett a javára értékelni. Ez utóbbi különösen abban ölt testet, hogy a büntetőeljárás megindulása óta a vádlott terhére megállapított bűncselekmények elévülési idejét is megközelítő idő telt el.

A fenti bűnösségi körülményekre, a megváltozott büntetési tételkeretre figyelemmel a másodfokú bíróság arra az álláspontra helyezkedett, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított büntetési nem - a szabadságvesztés - szükséges a büntetés Btk. 79.§-ában megállapított céljainak eléréséhez. Annak tartama azonban - az enyhítő körülmények túlsúlyát is figyelembe véve - eltúlzott, ezért a másodfokú bíróság a vádlottal szemben a szabadságvesztés mértékét a középértéktől eltérve, 1 év 6 hónapra enyhítette.

A vádlott személyében rejlő körülményekre is figyelemmel szükségtelennek látta a másodfokú bíróság a szabadságvesztés végrehajtását, ezért azt a Btk. 85.§ (1) bekezdése alapján próbaidőre felfüggesztette, melynek tartamát a Btk. 85.§ (2) bekezdés szerint 3 évben határozta meg.

A vádlott és a védő enyhítést célzó fellebbezéseit ennyiben tehát megalapozottak voltak.

A többszörös és durva KRESZ-szabályszegésre figyelemmel ugyanakkor egyetértett a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a közúti járművezetéstől eltiltásra vonatkozó döntésével.

A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése okán pedig mellőzte a közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabását.

Miután a bíróság a szabadságvesztés végrehajtását próbaidőre felfüggesztette, a feltételes szabadságra bocsátással kapcsolatos rendelkezés kizárólag a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése esetén alkalmazandó.

Arra figyelemmel, hogy **sértett1** sértett az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetése után elhalálozott, szükségessé vált a lefoglalt bűnjelek kiadásáról szóló rendelkezés módosítása. Azokat a Be. 321.§ (1) bekezdése alapján a tulajdonosnak kell kiadni, ugyanakkor a tulajdonos jogi helyzetében a Be. 52.§-a szerinti jogutódlás történt. Így került sor annak megállapítására, hogy a jogszerűen **sértett1** sértettnek járó 3 db CD-lemezt az örökösének rendelte kiadni a másodfokú bíróság.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság fellebbezéseivel megtámadott ítéletét a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 605.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Be. 613.§ (1) bekezdése folytán alkalmazandó Be. 574.§ (3) bekezdése értelmében megállapította, hogy a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség az államot terheli, hiszen az nem a vádlott mulasztása folytán merült fel.

P é c s, 2019. április 30.

Dr. Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Hudvágner András s.k. előadó bíró,
Dr. Bencze Beáta s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék 15.B.489/2017/36/I. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.53/2018/10. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2019. évi április hó 30. napján jogerőre emelkedett.

. Makai Lajos s.k.

a tanács elnöke